

Ez az óra...

Ez az az óra,
amikor az álom
mély gödre beszippan,
varázsa magával ragad,
magányod rád nehezül.
Megfejtethetlen jelek
cibálják az elhaló perceket.

Körülötted vibrál a csend,
beborít, eltakar mindent.
Mintha tavasz volna,
ismert illatok ölelnek meg,
később olvadozó tüzek
füstjétől visongva,
fölsír benned a gyermek.
Fölizzik, tisztul a múlt.

Jövönket a homály beborítja,
nincs friss tehéntej,
nincs ropogós cipó,
ízletes reggeli.
Káosszá lényegül
át a földolgozatlan
emlék, jövönket
a mély homály elnyeli.

Idegen madarak

Lopakodó alkonyat
kopogtat ablakomon,
idegen madarak
a cseresznyefámra szállnak.
Csivitelésük elhalkul,
visszafogott, talán fáznak.
Nincs csapongó tánc,
nincs kedves ének.
Bámulója vagyok csak
ennek az egésznek.
A megdermedt hangokat
fölfalja a jéggyöngyöket
csörgető február.
A madarak elrepülnek,
velük a remény is tovaszál.

Kópocs Tibor: *Antonio Vivaldi: Tavasz*, akril, 2019